

A Szent Család ünnepe az Irgalmasság Szentévében (2015. december 27.)

Családok felkészülése a Szent Kapun való áthaladásra

Készítette: A Család Pápai Tanácsa

Kiadja: A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Családbizottsága 2015. Advent első vasárnapján

Ezt a füzetet azoknak a családoknak ajánljuk, amelyek ebben az esztendőben a Szent Család ünnepét az Irgalmasság Szentévének jegyében fogják megünnepelni. Bízunk abban, hogy ennek a kis füzetnek a segítségével a Szent Kapuhoz való zárandoklat és a rajta való áthaladás nem csupán élmény lesz, hanem tartalmas lelki megújulás forrása is. A füzet anyaga jól használható olyan esetben is, ha a templomban nincs Szent Kapu, de mégis élni akarnak az Irgalmasság Szentévének kegyelmeivel. Ajánljuk, hogy a zárandok családok, vagy csoportot a szülők vezessék, irányítsák. Jó, ha a Szentatya szentévi bullájából vett szövegeket az idősebb gyermekek valamelyike olvassa fel. A füzet anyagát szabadon egészítsék ki a helyi gyakorlatnak megfelelő imákkal, énekekkel, ezeket lehetőleg mindnyájan együtt közösen mondják, énekeljék. Isten bőséges áldása kísérje a zárandokokat!

Vincenzo Paglia érsek a Család Pápai Tanácsának elnöke

Bevezetés: Részlet a „*Misericordia Vultus*” c. az Irgalmasság Szentévé meghirdető pápai bullából: „A zárandoklat különleges jel a Szentévében, mert azt az utat jelképezi, amelyet minden ember végigjár az élete során. Az élet zárandoklat, az ember pedig viator, vagyis zárandok, aki a kívánt cél elérése érdekében egyfajta utat tesz meg. Ahhoz, hogy valaki – Rómában vagy bárhol a világon – elérkezzék a Szent Kapuhoz, erejéhez mérten végig kell járnia egy zárandokutat. Ez a tényleges jele annak, hogy az irgalmasság is egy olyan elérendő cél, amely erőfeszítést és áldozathozatalt kíván. A zárandoklat késztesse a megtérésre: a Szent Kapun áthaladva engedjük, hogy átöleljen bennünket Isten irgalmassága, és kötelezzük magunkat az irgalmasság gyakorlására, miként az Atya is irgalmas irántunk.” (MV 14)

Keresztvetés - Rövid csend A szülők emlékeztetik gyermekeiket azokra az előzményekre, amelyek elvezettek a mostani kegyelmi pillanatokhoz, és megmagyarázzák – különösen a kisebb gyermekeknek – a Szentévé és a Szent Kapu jelentőségét.

Isten dicsőítése: „Örökkévaló az Ő irgalmassága” Részlet a „*Misericordia Vultus*” c. az Irgalmasság Szentévé meghirdető pápai bullából: „Örökkévaló az Ő irgalmassága”: ez a refrén ismétlődik a 136. zsoltár minden sorában, miközben elbeszéli Isten kinyilatkoztatásának történetét. Az irgalmasságból fakadóan az Ószövetség minden viszontagságának mély üdvtörténeti jelentése van. Az irgalmasság teszi üdvtörténetté Isten és Izrael történetét. Az „örökkévaló az Ő irgalmassága” állandó ismételtetése – miként a zsoltárban áll –, áttöri a tér és az idő korlátait, és mindent a szeretet örök misztériumába kapcsol. Mintha azt üzenné, hogy az ember nemcsak a történelemben, hanem az örökkévalóságban is mindig az Atya irgalmas tekintete előtt áll. Nem véletlen, hogy Izrael népe ezt a „Nagy Hallel”-nek nevezett zsoltárt a legfontosabb ünnepeken imádta. Jézus a szenvedése előtt az irgalmasság ezen zsoltárával imádkozott. ... Annak tudata, hogy maga Jézus is ezzel a zsoltárral imádkozott, számunkra még jelentősebbé teszi, és arra kötelez bennünket, hogy mindennapi dicsőítő imádságunkban mintegy refrénként ismételtessük: „Örökkévaló az Ő irgalmassága.” (MV 7)

Ezen különös jelentőségű napon írjuk meg a mi saját, családi Nagy Hallel-unkat. Hasonlóan ahhoz, ahogy Izrael összeírta történelmének fontosabb eseményeit és refrénként minden egyes eseményhez hozzáfűzte: „Mert örökkévaló az Ő irgalmassága”. Segítsük ma egymást családunk történetének legszebb és legfontosabb eseményeinek felidézésében. Írjuk meg egy-egy sorban azt, amit az Úrtól kaptunk (az első két sor példa), *végül pedig mondjuk el a közösen megírt imát:*

Megadta, hogy találkozzunk és egymásba szeressünk

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

Megáldotta családunkat

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

.....

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

.....

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

.....

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

.....

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

.....

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

.....

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

.....

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

.....

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

.....

Mert örökkévaló az Ő irgalmassága

Az élet tisztelete: „Hetvenszer hétszer” Részlet a „*Misericordia Vultus*” c. az Irgalmasság Szentévé meg hirdető pápai bullából: „Az irgalmasságról szóló példabeszédekben Jézus kinyilatkoztatja Isten természetét. Olyan atyához hasonlítja, aki mindaddig fáradhatatlan, amíg irgalmassággal és együttérzéssel le nem győzi az ellenkezést és fel nem oldja a bűnt. Ismerjük ezeket a példabeszédeket, különösen hármat: az elveszett bárány, az elveszett drachma és a tékozló fiú történetét (vö. Lk 15,1-32). Ezekben a parabolákban Isten mindig úgy jelenik meg, mint akit öröm tölt el, főként, amikor megbocsátást gyakorol. Megtalálhatjuk bennük az evangélium és a hitünk lényegét, mert az irgalmaságot mindent legyőző, a szívet szeretettel betöltő és megbocsátással vigasztaló erőként mutatják be.

Saját keresztény életmódunkra vonatkozóan egy másik példabeszédben is tanítást kapunk. Péter azon kérdésére, hogy vajon hányszor kell megbocsátanunk, Jézus azt válaszolja: „Mondom, hogy nem hétszer, hanem hetvenhétszer” (Mt 18,22), majd elmondja a „szívtelen szolga” példabeszédét. ... Jézus azt tanítja, hogy az irgalmasság nem pusztán az Atya cselekedete, hanem annak ismérve is, hogy kik az Ő valódi gyermekei. Összegezve: arra kaptunk hivatást, hogy gyakoroljunk irgalmasságot, mert korábban irgalmasságot cselekedtek irántunk. A bűnbocsánat az irgalmas szeretet legnyilvánvalóbb kifejezése; nekünk, keresztényeknek pedig olyan kötelezettség, amely alól nem vonhatjuk ki magunkat. Gyakran milyen nehéznek tűnik a megbocsátás! Ám mégis ez az a gyöngye kezünkbe adott eszköz, amely nélkülözhetetlen a szív derűjének eléréséhez. A bosszú, a düh, az erőszak és a megtorlás elvetése a boldog élet elengedhetetlen feltétele.” (MV 9)

Mit bocsássunk meg egymásnak? Tartsunk egy kis csend-szünetet, majd mindenki kérdezze meg magától: családomban ma kinek fogok megbocsátani és miért? Egy rövid beszélgetésben kérjünk bocsánatot egymástól, és bocsássunk meg egymásnak.

Miért van szükségünk Isten bocsánatára? Aki a közelmúltban nem járult a bűnbánat szentségéhez, most ragadja meg az alkalmat a szentgyónásra.

A hit megvallása: „Mint a mennyei Atya” - Átlépés a Szent Kapun és belépés a templomba

Részlet a „*Misericordia Vultus*” c. az Irgalmasság Szentévé meg hirdető pápai bullából: „A Szentév „mottója”: irgalmasok, mint az Atya. Az irgalmasságban kapunk bizonyosságot arra, hogyan szeret Isten. Ő teljesen, örökre, ingyenesen, viszonzásul semmit sem várva adja nekünk önmagát. Amikor hívjuk, segítségünkre siet. ... A tőle kért segítség már Isten irántunk való irgalmasságának első lépése. Ő jön elénk, hogy kiszabadítson minket a gyöngeségből, melyben élünk. Az Ő segítsége abban áll, hogy elfogadtatja velünk jelenlétét és közelségét. Az Ő együttérzésétől napról napra megérintve tudunk mi is együtt érzők lenni mindenki iránt. A Szentévben megtapasztalhatjuk majd, hogy mit jelent megnyitni a szívünket azok felé, akik a modern világ – gyakran drámai módon létrehozott – perifériáin élnek. Mennyi kényes és gyötrelmes szituáció van a mai világban! Hány sebet ütnek azok testén, akiknek már nincs hangjuk, mert a jajsavukat elnyomta és elhallgattatta a gazdag népek közömbössége. ... Ne süppedjünk bele a megalázó közömbösségbe, a lelket érzéketlenné változtató és az újdonság felfedezését megakadályozó megszokottságba, a romboló cinizmusba. Nyissuk föl a szemünket, hogy észrevegyük a világ nyomorúságát, méltóságuktól megfosztott fivéreink és nővéreink sebeit, és érezzünk késztetést arra, hogy meghalljuk segélykiáltásukat. Ragadjuk meg kezüket és vonjuk magunkhoz őket, hogy érezzék jelenlétünk, barátságunk és testvériségünk melegét. Tegyük magunkévá kiáltásukat, hogy együtt lebonthassuk a közömbösség barikádját, mely gyakran elég hatalmasnak tűnik ahhoz, hogy elrejtse az önzést és a képmutatást.” (MV 14-15)

Miután átléptünk a Szent Kapun, és helyet foglaltunk a templomban, tekintsünk mindnyájan egyszerre a hozzánk legközelebbi keresztre: ez Isten irgalmas arca, amely befogad és átölel minket. Öleljük át mi is egymást a kiengesztelődés és a hála jeleként. A szülők rajzoljanak gyermekeik homlokára keresztet, ahogy az keresztelésükkor történt.

Végül pedig válaszként Ferenc pápa felhívására határozzuk el, hogy hazatérésünk után teszünk valamit a szegényekért. Elhatározásunk:

.....
.....
.....

JEGYZETEK

